เหรียญพระพิฆเณศมาตาปิตุนาม (สีประจำวันเกิด)

ด้านหน้าของเหรียญเป็นรูปพระศิวะ พระแม่อุมาเทวี และพระพิฆเณศ
ด้านหลังนำไปจารึกนามบิดามารดาติดตัว ไว้เพื่อความเป็นศิริมงคล

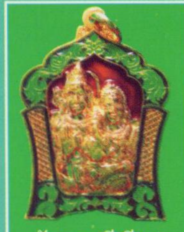

วันอาทิตย์ (สีแดง)

ด้านหลัง

วันจันทร์ (สีเหลือง)

วันอังคาร (สีชมพู)

วันพุธ (สีเขียว)

วันพฤหัสบดี (สีแสด)

วันศุกร์ (สีฟ้า)

วันเสาร์ (สีม่วง)

ขอเชิญบูชาเหรียญละ 199 บาท ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

คาถาบูชาพระพิฆเณศ
"โอมศรี คเณศายะ นะมะฮา"

แผนที่ไป อุทยานพระพิฆเณศ หมู่ที่ 11 ถนนนครนายก - น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม) ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

โทร 081-9066974

อุทยานพระพิฆเณศ

หมู่ที่ 11 ถนนนครนายก-น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม)
ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

พระราชพิพัฒน์โกศล
ประธานอุทยานพระพิฆเณศสนทนาธรรมกับ
พระราชครูวามเทพมุนี
เมื่อเริ่มทำพิธีพระพิฆเณศจตุรถี
(3 กันยายน 2551)

สวามิ วิกยานานันต์ เลขาธิการ องค์การฮินดูศาสนิสัมพันธ์แห่งโลกได้กล่าวไว้ว่า เท่าที่ไปนมัสการพระพิฆเณศหลายประเทศทั่วโลกแล้ว ทั้งเอเชียและยุโรป องค์นี้ใหญ่ที่สุด

กำเนิดพระพิฆเณศ

อุทยานพระพิฆเณศ หมู่ที่ ๑๑ ถนนนครนายก-น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม) ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

พระพิฆเณศ เป็นมหาเทพฮินดูที่มีผู้คนเคารพนับถือมาก ท่านผู้นี้เป็นโอรสของพระศิวะ (พระอิศวร) และพระแม่เจ้าอุมาเทวี ท่านมีเศียรเป็นช้างมีงาข้างเดียว หูยานมี ๔ มือ ถือบ่วง ขอช้างวัชระ และศูล บางคราวก็ถือ จักร สังข์ คฑา และดอกบัว

พระพิฆเณศ (บางทีก็เรียกพระพิฆเณศ) เป็นเจ้าแห่งปัญญาได้แต่งคัมภีร์อันเป็นคำสอนของพระศิวะผู้เป็นบิดาไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งเรียกว่าไศวศาสตร์แปลว่าตำราพระศิวะ ซึ่งคนไทยเรียกตำรานี้ว่าไสยศาสตร์พระพิฆเณศผิดกับเทพองค์อื่นๆ ตรงที่ท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่อารมณ์ดีมีเศียรเป็นช้างร่างกายเหมือนทารกอ้วนที่น่ารักมีหนูเป็นพาหนะ ชอบร้องรำทำเพลง

บทบาทที่สำคัญของพระพิฆเณศ "เป็นเจ้าแห่งปัญญา" และ "เทพเจ้าแห่งความสำเร็จ"

ประวัติการกำเนิดของพระพิฆเณศ มีหลายตำนานแต่ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้มาจากหนังสือท่องแดนสวรรค์ เรียบเรียงโดยอาจารย์อังคาร ปัญญาศิลป์ ได้เขียนไว้ว่า

"ด้วยพระนางอุมาได้สร้างเทพบุตร(ต่อมาคือพระพิฆเณศ) จากคราบไคลของพระนาง เมื่อสร้างขึ้นมาแล้วก็มีบัญชาให้บุตรนั้นเฝ้าพระทวารไว้ไม่ให้ผู้ชายใดเข้ามาในห้อง เมื่อพระอิศวรเสด็จกลับมาจากบำเพ็ญพรต ณ หิมาลัย ก็พบเด็กซึ่งพระอุมาสร้างขึ้น เด็กนั้นห้ามไม่ให้เขาไปหาพระอุมาจึงเกิดการสู้รบจนเศียรขาดสิ้นชีวิตไป (บางตำนานเล่าว่าสู้รบกับยักษ์ปรสุ) ในที่สุดก็ไปได้เศียรช้าง มาต่อให้ฟื้น ชีพแล้ว พระอิศวรก็รับพระพิฆเณศ ที่มีหัวช้างเป็นบุตรของพระองค์"

พระพิฆเณศ เป็นเทพผู้ประสานโชคลาภและขจัดอุปสรรคต่างๆ ท่านเป็นที่นับถือของคนทุกวรรณะไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้ใหญ่ คนยากจน คนมีบุญ คนบาป คนต่ำต้อย จนคนวรรณะสูง และเป็นที่เคารพนับถือ ของนักปราชญ์อีกด้วย

เราสามารถกราบไหว้บูชาพระพิฆเณศได้ด้วยตนเอง โดยถวายดอกไม้ ผลไม้ กล้วย อ้อย และขนมหวานทุกชนิด รวมทั้งนมด้วย

ท้ายนี้ขอเชิญชวนศาสนิกชนทุกศาสนาขอให้มุ่งมั่นทำแต่ความดีและจำไว้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงและขอให้มีศรัทธาและความเคารพศาสนาทุกศาสนา เพราะว่าจุดมุ่งหมายของศาสดาของทุกศาสนา นั้นอยู่ที่เดียวกันคือ "ขอให้ทุกคนประพฤติแต่ความดี ซึ่งก็จะตอบสนองแก่ทุกท่านด้วยสิ่งดีงามเช่นเดียวกัน"

สำหรับประเพณีไหว้ครูของไทยเรา ในสมัยโบราณจวบจนปัจจุบัน จะใช้หญ้าแพรกประกอบในพิธีเพราะได้คติมาจากพราหมณ์ที่อินเดียซึ่งใช้หญ้าแพรกบูชาพระคเณศเพราะหญ้าแพรกเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์สามารถขจัดได้แม้แต่ฝันร้ายพระนลซึ่งต้องสูญเสียราชสมบัติได้รับความลำบากอย่างเหลือแสนและภายหลังได้ราชบัลลังก์กลับคืนมาก็เพราะบูชา พระคเณศ มีเรื่องเล่าว่าในวันบูชาพระคเณศนั้นมีพราน คนหนึ่งชื่อภีมะได้เข้าป่าล่าสัตว์ปีศาจตนหนึ่งเห็นเข้าก็ไล่ตามไปภีมะหนีขึ้นไปบนต้นสมีปีศาจก็ป่ายปีนขึ้นไปจะจับในขณะที่ลนลานหนีปีศาจนั้นเองนายพรานได้ทำใบสมีสองสามใบหลุดล่วงลงไป ถูกรูปพระคเณศที่ประดิษฐานอยู่โคนต้นสมีนั้น และด้วยอานิสงส์อันนี้เองทำให้ปีศาจ และภีมะหลุดพ้นจากการจองเวรกัน

เทศกาลการบูชาพระคเณศนั้นเป็นเทศกาลที่ได้รับการปฏิบัติสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณจวบจนกระทั่งถึงปัจจุบันก็ยังได้รับการปฏิบัติอยู่เรื่อย ๆ มา

พระเดชพระคุณพระราชพิพัฒน์โกศล เจ้าอาวาสวัดศรีสุดารามวรวิหาร เขต บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พร้อมด้วยคณะศิษย์ที่มีความเคารพนับถือในองค์ พระพิฆเณศ (เทพเจ้าแห่งปัญญาและความสำเร็จ) ได้ดำเนินการจัดสร้างอุทยานพระพิฆเณศองค์ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยและอาคารพิพิธภัณฑ์ที่รวบรวมองค์พระพิฆเณศจำนวน 108 ปาง ที่ครบสมบูรณ์อีกแห่งหนึ่งของเมืองไทย หากผู้สนใจท่านใดต้องการเยี่ยมชม อุทยานพระพิฆเณศ ไม่ว่าจะเดินทางส่วนตัวหรือหมู่คณะ ก็ขอเชิญได้ที่

อุทยานพระพิฆเณศ หมู่ที่ 11 ถนนนครนายก - น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม) ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก โทร. 081-9066974

พระอุมาทอดพระเนตรเห็นพระศนิมองดูแต่พื้นไม่ทอดพระเนตรดูพระโอรส ก็ชักจะไม่ทรงพอพระทัยจึงทรงมีรับสั่งถามพระศนิว่าทำไมไม่ทอดพระเนตรดูพระโอรสของพระนางบ้างพระศนิจึงกราบทูลเล่าเรื่องที่ถูกพระชายาสาปให้พระอุมาฟังแต่พระนางไม่ค่อยจะเชื่อเห็นว่าพระศนิกลัวเมียมากเกินไปมั้งจึงตรัสบอกพระศนิว่าไม่เป็นไรหรอกน่ามองดูเถอะส่วนพระศนิก็ยังมิทรงแน่พระทัยเชิญให้พระยายราชทรงเป็นพยานให้จากนั้นก็เหลือบมอง (ทอดพระเนตร) ดูพระกุมารนั้นและฉับพลันทันใดนั้นเศียรของพระกุมารก็ขาดกระเด็นขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ของพระกฤษณะ (โคโลก) และรวมเข้าไปกับพระเศียรของพระกฤษณะ เพราะเป็นเศียรหนึ่งในหลาย ๆเศียร ที่แบ่งภาค (อวตาร) ลงไปเกิดเป็นพระกุมารนั้นเองพระนางอุมา (ปาราวดี) ทอดพระเนตร เห็นเศียรของพระโอรสอันตรธานหายไปเช่นนั้นก็ทรงเสียพระหฤทัยยิ่งนักพร้อมๆกับทรงขัดเคืองพระศนิมากทั้งๆที่ทรงประทานพระอนุญาตให้พระศนิทอดพระเนตรพระกุมารจึงสาปให้พระศนิกลายเป็นเทพที่เดินขาเขยก (เรียกได้ว่าโดนทั้งขึ้นทั้งล่อง) ส่วนพระนารายณ์ทรงมีสติดีกว่าเทพองค์อื่นมัวแต่ตระหนกตกพระทัยตะลึงงันกันไปหมดจึงเสด็จประทับบนพญาครุฑไปยังแม่น้ำบุษปภัทรไปพบช้างพลาย(ช้างตังผู้)นอนหลับหันศีรษะไปทางทิศเหนือก็ตัดศีรษะช้างนำกลับมาต่อที่พระศอของพระกุมารพระกุมารนั้นก็ทรงมีพระเศียรเป็นช้างกลับฟื้นคืนพระชนชีพมาอีก และอีกคัมภีร์หนึ่งกล่าวว่า พระศนิเป็นผู้ไปตัดศีรษะลูกช้าง (พลาย)ไอราวตในป่าหิมพานต์มาต่อเข้ากับพระศอของพระกุมารเองเพื่อเป็นการไถ่โทษ

อนึ่ง พระเดชพระคุณพระราชพิพัฒน์โกศล เจ้าอาวาสวัดศรีสุดารามวรวิหาร เขต บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร พร้อมด้วยคณะศิษย์ที่มีความเคารพนับถือในองค์พระพิฆเณศ (เทพเจ้าแห่งปัญญาและความสำเร็จ) ได้ดำเนินการจัดสร้างอุทยานพระพิฆเณศองค์ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยและอาคารพิพิธภัณฑ์ที่รวบรวมองค์พระพิฆเณศวร์จำนวน 108 ปาง ที่ครบสมบูรณ์อีกแห่งหนึ่งของเมืองไทย หากผู้สนใจท่านใดต้องการเยี่ยมชม อุทยานพระพิฆเณศ ไม่ว่าจะเดินทางส่วนตัวหรือหมู่คณะ ก็ขอเชิญได้ที่อุทยานพระพิฆเณศวร์ หมู่ที่ 11 ถนนนครนายกน้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม) ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก โทร. 081-9066974

คาถาบูชาพระพิฆเณศ

"โอมศรี คเณศายะ นะมะฮา"

แผนที่ไป อุทยานพระพิฆเณศ หมู่ที่ 11 ถนนนครนายก - น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม) ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

โทร 081-9066974

อุทยานพระพิฆเณศ

หมู่ที่ 11 ถนนนครนายก-น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม)
ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

พระราชพิพัฒน์โกศล
ประธานอุทยานพระพิฆเณศสนทนาธรรมกับ
พระราชครูวามเทพมุนี
เมื่อเริ่มทำพิธีพระพิฆเณศจตุรถี
(3 กันยายน 2551)

สวามิ วิกยานานันต์ เลขาธิการ องค์การฮินดูศาสนิสัมพันธ์แห่งโลกได้กล่าวไว้ว่า เท่าที่ไปนมัสการพระพิฆเณศหลายประเทศทั่วโลกแล้วทั้งเอเชียและยุโรป **องค์นี้ใหญ่ที่สุด**

กำเนิดพระพิฆเณศ

อุทยานพระพิฆเณศวร์ หมู่ที่ ๑๑ ถนนนครนายก-น้ำตกสาริกา (สี่แยกประชาเกษม)

ตำบลสาริกา อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก

พระพิฆเณศ เป็นมหาเทพฮินดูที่มีผู้คนเคารพนับถือมาก ท่านผู้นี้เป็นโอรสของพระศิวะ (พระอิศวร) และพระแม่เจ้าอุมาเทวี ท่านมีเศียรเป็นช้างมีงาข้างเดียว หูยานมี ๔ มือ ถือบ่วง ขอช้างวัชระ และศูล บางคราวก็ถือ จักร สังข์ คฑา และดอกบัว

พระพิฆเณศ (บางทีก็เรียกพระพิฆเณศวร์) เป็นเจ้าแห่งปัญญาได้แต่งคัมภีร์อันเป็นคำสอนของพระศิวะผู้เป็นบิดาไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งเรียกว่าไศวศาสตร์แปลว่าตำราพระศิวะ ซึ่งคนไทยเรียกตำรานี้ว่าไสยศาสตร์พระพิฆเณศผิดกับเทพองค์อื่นๆ ตรงที่ท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่อารมณ์ดีมีเศียรเป็นช้างร่างกายเหมือนทารกอ้วนที่น่ารักมีหนูเป็นพาหนะ ชอบร้องรำทำเพลง

บทบาทที่สำคัญของพระพิฆเณศ "เป็นเจ้าแห่งการริเริ่ม" และ "เทพเจ้าแห่งความสำเร็จ"

ประวัติการกำเนิดของพระพิฆเณศ มีหลายตำนานแต่ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้มาจากหนังสือท่องแดนสวรรค์ เรียบเรียงโดยอาจารย์อังคาร ปัญญาศิลป์ ได้เขียนไว้ว่า

"ด้วยพระนางอุมาได้สร้างเทพบุตร(ต่อมาคือพระพิฆเณศวร์) จากคราบไคลของพระนาง เมื่อสร้างขึ้นมาแล้วก็มีบัญชาให้บุตรนั้นเฝ้าพระทวารไว้ไม่ให้ผู้ชายใดเข้ามาในห้อง เมื่อพระอิศวรเสด็จกลับมาจากบำเพ็ญพรต ณ หิมาลัย ก็พบเด็กซึ่งพระอุมาสร้างขึ้น เด็กนั้นห้ามไม่ให้เข้าไปหาพระอุมาจึงเกิดการสู้รบจนเศียรขาดสิ้นชีวิตไป (บางตำนานเล่าว่าสู้รบกับยักษ์ปรสุ) ในที่สุดก็ไปได้เศียรช้าง มาต่อให้ฟื้น ชีพแล้ว พระอิศวรก็รับพระพิฆเณศวร ที่มีหัวช้างเป็นบุตรของพระองค์"

พระพิฆเณศ เป็นเทพผู้ประสานโชคลาภและขจัดอุปสรรคต่างๆ ท่านเป็นที่นับถือของคนทุกวรรณะไม่ว่าจะเป็นเด็กผู้ใหญ่ คนยากจน คนมีบุญ คนบาป คนต่ำต้อย จนคนวรรณะสูง และเป็นที่เคารพนับถือ ของนักปราชญ์อีกด้วย

เราสามารถกราบไหว้บูชาพระพิฆเณศได้ด้วยตนเอง โดยถวายดอกไม้ ผลไม้ กล้วย อ้อย และขนมหวานทุกชนิด รวมทั้งนมด้วย

ท้ายนี้ขอเชิญชวนศาสนิกชนทุกศาสนาขอให้มุ่งมั่นทำแต่ความดีและจำไว้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงและขอให้มีศรัทธาและความเคารพศาสนาทุกศาสนา เพราะว่าจุดมุ่งหมายของศาสดาของทุกศาสนา นั้นอยู่ที่เดียวกันคือ "ขอให้ทุกคนประพฤติแต่ความดี ซึ่งก็จะตอบสนองแก่ทุกท่านด้วยสิ่งดีงามเช่นเดียวกัน"

พระพิฆเณศ เป็นเทพแห่งปราชญ์ ความรอบรู้ต่าง ๆ เป็นเทพแห่งอุปสรรคความขัดข้องดังนั้นจึงมีผู้ที่ให้ความเคารพและบูชาพระพิฆเณศอยู่มากมาย นเกิดมีเทศกาล การบูชาพระพิฆเณศ ขึ้นในประเทศอินเดีย จนได้แพร่หลายมาถึงประเทศไทยถึงจะไม่เคร่งเหมือนที่อินเดียก็ตามเทศกาลการบูชาพระพิฆเณศมีชื่อเรียกว่า "พิธีคเณศจตุรถี" มีความหมายว่า "พิธีอุทิศต่อพระคเณศวร" จนกระทำกันในวันขึ้น 4 ค่ำเดือนภัทรบท(เดือน 10)ในวันที่ประกอบพิธีคเณศจตุรถีนั้นประชาชนทั้งหลายต่างพากันกระทำสักการะบูชา รูปเคารพของพระคเณศที่ปั้นด้วยดินเครื่องบูชา จะประกอบไปด้วยดอกไม้ ขนมต้ม มะพร้าวอ่อน กล้วย อ้อย นมเปรี้ยว ขณะทำการบูชาผู้บูชาจะท่องพระนาม 108 ของพระองค์ หลังจากทำการบูชาแล้วก็จะเชิญพวกพราหมณ์มาเลี้ยงอาหารและมีข้อห้ามในวันพิธีคเณศจตุรถีนี้คือห้ามมองพระจันทร์อย่างเด็ดขาดและถือกันว่าผู้ใดได้มองพระจันทร์โดยความพลาดพลั้งเผอเรอไปพวกชาวบ้านก็พากันแช่งด่าผู้นั้นทันที และที่ชาวบ้านด่านั้น ก็เป็นเพราะความหวังดีมิได้ด่าด้วยความโกรธแค้นแต่ด่าเพราะเชื่อกันว่าการแช่งด่านั้นจะทำให้คน ๆ นั้นพ้น จากคำสาปไปได้ ส่วนเหตุที่ห้ามมองพระจันทร์ในวันพิธีจตุรถีนั้นก็มีเรื่องเล่ากันอยู่ 2 เรื่อง คือสืบเนื่องมาจากการที่พระคเณศวร์พลัดตกจากหลังหนูจนท้องแตก (เพราะหนูตกใจที่งูเห่าเลื้อยผ่านหน้า)จนขนมต้มที่พระพิฆเณศเสวยทะลักออกมาพระคเณศวร์ก็รีบเก็บขนมต้มยัดกลับเข้าไปในพุงล้วงจับงูเห่าตัวนั้นมารัดพุงขณะเดียวกันนั้นพระจันทร์ก็ผอิญมาเห็นเข้าก็อดขำไม่ได้จึงหัวเราะออกมาดังสนั่นพระคเณศโกรธยิ่งนักจึงเอางาขว้างไปติดที่พระจันทร์จนแน่นทำให้โลกมืดลงทันทีพระจันทร์และทวยเทพทั้งหลายทราบเรื่องต่างก็พากันไปอ้อนวอนพระคเณศจึงยอมถอดเอางาออกแต่พระจันทร์จะต้องรับโทษคือ จะต้องเว้า ๆ แหว่ง ๆ เป็นเสี้ยว ๆ ไม่เต็มดวงทุกคืน จนถึงวันขึ้น 15 ค่ำ และแรม 1 ค่ำจึงจะเต็มดวง

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่เล่าว่า พระคเณศสาปคนที่มองดูพระจันทร์ในวันที่บูชาพระองค์ให้กลายเป็นคนจัณฑาล และคนจัณฑาลในสังคมอินเดียจะเป็นคนที่รังเกียจของคนวรรณะอื่น ๆ เพราะถือว่าคนจัณฑาลเป็นคนที่อยู่ในฐานะต่ำสุดดังนั้นการโดนสาปให้เป็นคนจัณฑาลจึงเป็นโทษร้ายแรงมาก

สำหรับประเพณีไหว้ครูของไทยเรา ในสมัยโบราณจวบจนปัจจุบัน จะใช้หญ้าแพรกประกอบในพิธีเพราะได้คติมาจากพราหมณ์ที่อินเดียซึ่งใช้หญ้าแพรกบูชาพระคเณศเพราะหญ้าแพรกเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์สามารถขจัดได้แม้แต่ฝันร้ายพระนลซึ่งต้องสูญเสียราชสมบัติได้รับความลำบากอย่างเหลือแสนและภายหลังได้ราชบัลลังก์กลับคืนมาก็เพราะบูชา พระคเณศ มีเรื่องเล่าว่าในวันบูชาพระคเณศนั้นมีพราน คนหนึ่งชื่อภีมะได้เข้าป่าล่าสัตว์ปีศาจตนหนึ่งเห็นเข้าก็ไล่ตามไปภีมะหนีขึ้นไปบนต้นสมีปีศาจก็ป่ายปีนขึ้นไปจะจับในขณะที่ลนลานหนีปีศาจนั้นเองนายพรานได้ทำใบสมีสองสามใบหลุดล่วงลงไปถูกรูปพระคเณศที่ประดิษฐานอยู่โคนต้นสมีนั้นและด้วยอานิสงส์อันนี้เองทำให้ปีศาจและภีมะหลุดพ้นจากการจองเวรกัน

เทศกาลการบูชาพระคเณศนั้นเป็นเทศกาลที่ได้รับการปฏิบัติสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณจวบจนกระทั่งถึงปัจจุบันก็ยังได้รับการปฏิบัติอยู่เรื่อย ๆ มา

ในพระมหาคัมภีร์พราหมไววรรตปุราณะได้กล่าวถึงกำเนิดของพระคเณศวร์ไว้ว่า "พระอุมา (พระนางปาราวตี) ไม่มีพระโอรส พรอิศวรจึงแนะนำให้พระนางประกอบพิธี "ปันยากพรต" คือการบูชาพระวิษณุนารายณ์ในวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือนสาม(มาฆะบูชาการบูชาในเดือนสามขึ้น ๑๕ ค่ำ) ไปเรื่อยๆทุกๆวันจนครบหนึ่งปี ซึ่งในพิธีจะต้องมีดอกไม้หลายชนิดผลไม้ต่างๆขนมนมเนยหลากหลายตลอดจนแก้วแหวนเงินทองประกอบเตรียมไว้เพื่อเป็นทานแก่บรรดาพราหมณ์จำนวนพันคนทุก ๆ วันจนครบหนึ่งปีการเลี้ยงพราหมณ์ในพิธีนี้นับว่าเป็นพิธีที่ยิ่งใหญ่มากคนธรรมดาทำไม่ได้เด็ดขาดพระนางอุมา(ปาราวตี)ต้องถือศีลสำรวมกายวาจาใจบริสุทธิ์ผุดผ่องอธิฐานรำลึกถึงแต่พระวิษณุนารายณ์

ในคัมภีร์นี้ได้กล่าวว่าพระนางอุมาทรงประกอบพิธีดังกล่าวนี้อยู่เป็นเวลานานก็หาได้พระโอรสไม่พระนางก็เกิดความท้อแท้เสียพระหฤทัยจนแทบจะล้มเลิกพิธีดังกล่าว แต่ก็บังเกิดเสียงร้องว่าให้พระนางกลับเข้าไปข้างในพระตำหนักที่ประทับเสียเถิดจะทรงพบกับพระกุมารซึ่งเป็นพระกฤษณะอวตารลงมาเกิดเป็นพระโอรสเมื่อพระนางเสด็จเข้าไปก็ทรงพบกับพระกุมารจริง ๆ ก็ทรงบังเกิดปีติยินดียิ่งนักบรรดาทวยเทพทั้งหลาย

ทราบเรื่องราวต่างก็พากันมาอวยชัยถวายพระพรแซ่ซ้องสรรเสริญพรกันถ้วนหน้าและในบรรดาเทพเหล่านั้นมีพระศนิหรือพระเสาร์รวมอยู่ด้วยซึ่งพระศนิ(พระเสาร์)เสด็จมาเพื่อจะแสดงความยินดีเป็นเกียรติด้วยเท่านั้น ทรงไม่กล้าที่จะมองพระกุมาร นั้น เพราะว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งพระชายาพระศนิหาว่าพระองค์มัวแต่หลับตาภาวนาถึงแต่ พระวิษณุ ไม่เอาใจใส่พระนาง เท่าที่ควรจะเป็น จึงน้อยใจจึงสาปพระสวามีว่า ถ้า พระศนิมองดูใครก็ให้ผู้นั้นถึงแก่ ความพินาศ จึงไม่กล้ามองดูพระกุมารพระโอรส ของพระอุมา